

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

Szerző

Cím Egy cukros bolt.

Idő

"1912"

Forrás:

Pesti napló

Személy

Helyszám

Bp.

(Hely)

1912 XI/24

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Egy cukros bolt.

(Saját tudósítónktól.) Budán, főn a Várban, még a legtöbb sarok előtt régi idők viharai, változó sors és szerencse jut eszünkbe. Ideát, Pesten, tudvalevőleg valóságos számum söpri el mindazt, ami arra mutat, hogy Pest nem csak huszonnégy óra óta város — Budán azonban még van efaíta jelleg, bár lassankint ebből is leszakadnak patinás darabok. Így, hogy mást ne említsünk, mindjárt a Disz-téren, a pesti körutakra valló izléstelen ötemeletes építmény akad élénk, egy kellemetlen plakát tolakodó módján ágaskodva, az egyébként csendes, diszkrét környezetben. A házért, amelynek helyére került, nem kár ugyan, bár bizonyos, hogy ez a ház maga egyszerű, becsületes pallér-stílusában jobb munka volt. Megemlíthető róla, hogy itt, a Disz-téren, a hetes számú ház emeletén, adták egymásnak találkoztát a Vár valamikor élénk, kártyás és táncos napokat élt Uri Kaszinójának tagjai, s ugyancsak itt volt a Vár egyetlen kávéháza, amely annyira hű és stílszerű maradt alapítójának idejéhez, hogy telefont például, semmi áron se volt hajlandó bevezetni.

Továbbstálva a Disz-tér ez éppen nem elbájoló pontjától, egy rövid és kedves utcában van az a cukros-bolt, ami több okból budai érdekesség. Maga az utca, neve és képe vidéki vásárnapok hangulataira emlékeztet. Szent Háromság-utca, amelynek a Szent Háromság-szobor áttatos barokk figuráira néző sarkán, egy emléktábla azt mondja el, hogy itt Kanizsai Miklós tárnokmester háza állt, még a XIV. században, IV. Béla király idejében. Néhány lépéssel odább, egy kék, vidékies festésű tábla

jelzi aztán azt a kis helyiséget, amiről szólunk, de ez persze már nem emléktábla, hanem cég-tábla. Mint ilyen is azonban, öt év hijján éppen száz éve szerepel ebben a minőségben.

Fondée 1817: ez van rápingálva a cukrászda homlokzatára, amelyről budai olvasók rögtön kitalálják, hogy a Ruszurm-féle — pestiek közül azonban kevesen s inkább csak azok ismerik, akik egy szép napon felrándulnak ide, véletlenül, vagy valami gyöngéd randevu romantikus lebonyolítása kedvéért. E cukros bolt-nak, amelyhez budai, első kerületbeli öreg urak, nénikék és kisasszonyok érthető hűséggel ragaszkodnak, csak egyik érdekessége az, hogy süteményeinek és likőrijeinek kikeverésében régi receptek szava az irányító. Bár gourmand-szempontról ez sem megvetendő. Másik érdekessége azonban tényleg a kora, az, hogy berendezésével, amely három generáció óta nem változott, a mai pesti cukrászdák apjának, ősenek nevezhető. Igaz ugyan, hogy előtte is, Pesten épp úgy, mint Budán, lehettek s voltak is hasonló édességi lokalitások. De ezekről nem tudunk, illetve nincsenek meg. A legrégebb, amit ismerünk, s ami ugyanúgy tekint ránk, mint József nádor korának gavallérfiaira, ez az 1817-es bolt, amely, amikor elkészült, a mai Cerbeaud szerepét játszhatta.

Berendezése ugyanis, bár budai asztalos-mester munkája, teljesen az akkor leghíresebb bécsi cukrászda, a Dehmel-féle bolt szerint készült. Formáiban még határozottan az empire butorstílus érvényesül ugyan, de ha valaki akarja, már a kora, a kezdődő bieder-mayer-izlést konstatálhatja rajta. Minden-esetre oly szép, oly finom, hogy nem csoda, ha két múzeum, a Fővárosi és az Iparművészeti Múzeum már régóta igényt tart rá s le szeretné

foglalni arra az időre, amikor e cukros-bolt kárrierje végleg befejeződik. Hogy a kettő közül melyiknek sikerül ez nem mári, bár az is lehet, hogy az egészzet majd egy élénk bécsi műkereskedő fogja becsomagolni és elvállalni. Mint hallunk, utabban az Iparművészeti Múzeum tárgyalt ebben az irányban, oly árt kínálva érte, ami már valóban „múzeumi” ár: huszonegyezer korona.